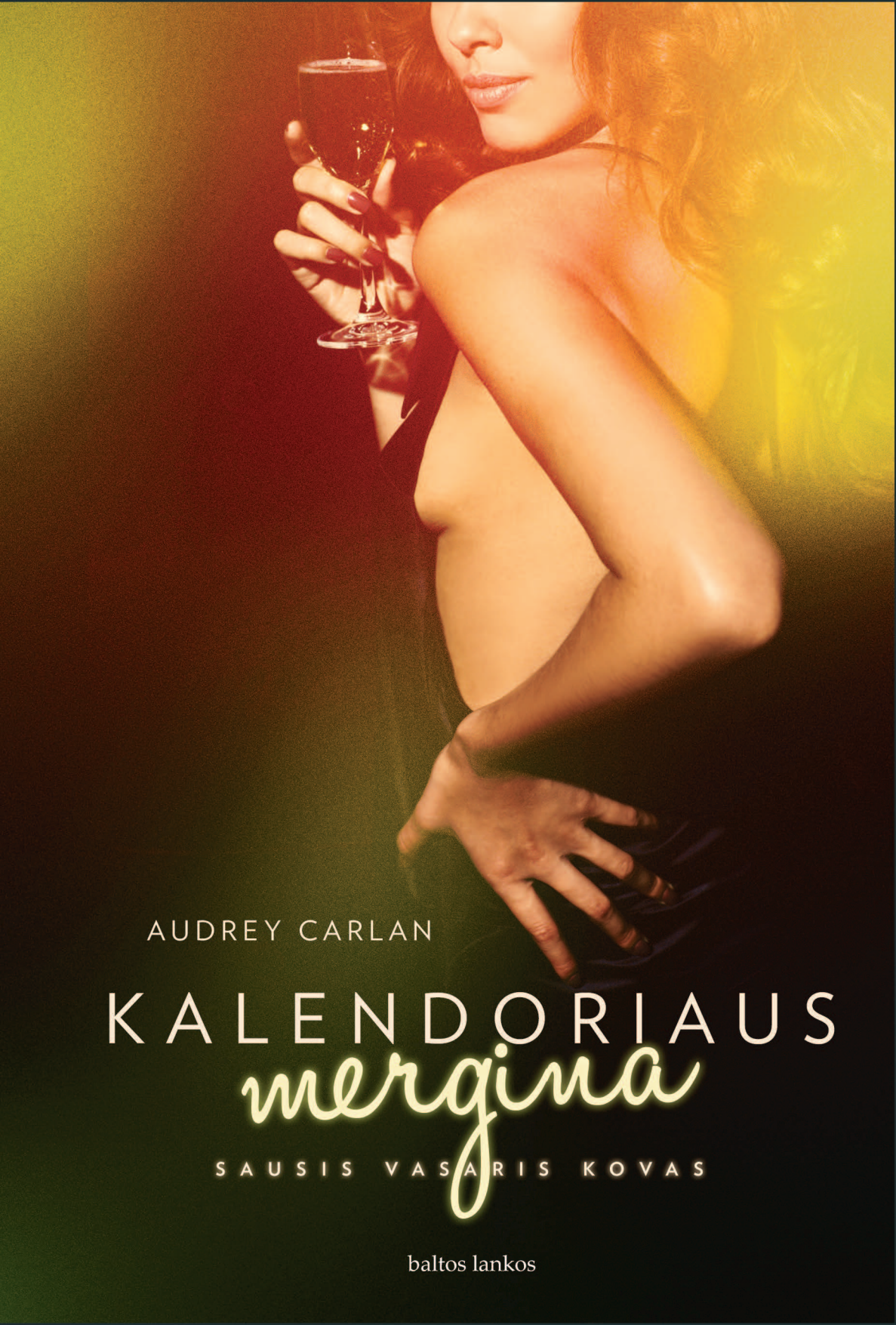

AUDREY CARLAN

KALENDORIAUS mergina

SAUSIS VASARIS KOVAS

baltos lankos

AUDREY CARLAN

KALENDORIAUS mergina

SAUSIS VASARIS KOVAS

Iš anglų kalbos vertė Gunda Davulytė

baltos lankos

UDK 821.111(73)-31
Ca217

Versta iš:
Audrey Carlan, *Calendar Girl. Volume one*,
Waterhouse Press, 2015

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-936-9

Copyright © by Audrey Carlan, 2015
© Getty Images, viršelio nuotrauka
© Gunda Davulytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© Baltų lankų leidyba, 2016

TURINYS

Sausis 7
Vasaris 121
Kovas 227

SAUSIS

ANTRAS SKYRIUS

Vestonas Čarlzas Čaningas III. Spoksojau į vardą svarstydama, kodėl kas nors prie jo užsimano romėniško skaitmens. Būčiau galėjusi lažintis, jog jis pretenzingas turtuoliukas, kurio mamytė nenori, kad sūnelis darytų jai gėdą į snobiškus vakarėlius vedžiodamasis Holivudo kekšytes. Bent jau mano galvoje tatai atrodė vienintelė galima priežastis – kitaip kam tokiam pasakiškam gražuoliui reikėtų samdytis palydovę? Sklaidydama puslapius galiausiai radau *taisyklių* sąrašą, „panelės Milan" įduotą man vakar vakare.

1. Visada atrodyk aukščiausios klasės. *Niekad neleisk klientui pamatyti tavęs nepasirengusios. Makiažas visuomet turi būti padarytas, plaukai sušukuoti, nagai nulakuoti, drabužiai nesusiglamžę. Klientas parūpins tau savo paties parinktą garderobą. Informacija apie tavo dydžius bei mėgstamą aprangą buvo perduota asmeniniam kliento stilistui.*

Pavarčiau akis ir ilgesingai pažvelgiau į aukštą džinsų kaugę spintos lentynoje. Asmeninis stilistas? Jėzau, pinigų tie žmonės turi gerokai per daug. Negi taip sunku pačiam išsirinkti drabužius? Jam nusiuntė mano dydžius? Fantastika. Dabar vyrukas žino, kad man reikia numesti vieną kitą kilogramą. Metro septyniasdešimt penkių ūgis teikė man pranašumą – atrodžiau lieknesnė nei iš tikrųjų, tačiau žinojau, kad teta pageidauja agentūrai maždaug nulinio dydžio merginų, o aš buvau putloka ir dėvėjau aštuntą dydį, kartais – jei būdavau sąžininga – net dešimtą. Veikiausiai modelių pasaulyje būčiau priskiriama „didesnio dydžio" kategorijai.

Jis išsirinko tave, priminiau sau grūsdama į nedidukę kuprinę būtiniausius reikmenis. Losjonas, makiažo priemonės, kvepalai, elektroninė skaityklė, mažutis maišelis su mėgstamiausiais mano papuošalais. Jie pigūs, tačiau mano, o aš mažų mažiausiai privalėjau bent truputį būti *savimi*. Taip pat pasičiupau visiškai naują dienoraščio sąsiuvinį ir savo inicialais pažymėtus rašomuosius reikmenis. Pamaniau, kad jei tai truks visus metus, galiu pamėginti šio to ir pasimokyti. Po galais, vieną dieną iš to galėčiau net sukurti savo filmo scenarijų.

Numečiau kuprinę ant perkrauto krėslo pigiai išsinuomotame butuke-studijoje ir peržvelgiau kitą sąrašo dalį.

2. Nuolat šypsokis. *Niekad neatrodyk pikta, liūdna ar jausminga. Vyrai nesamdo moterų tam, kad galėtų dorotis su jų emocinėmis problemomis. Jie samdo moterį, kad nereikėtų to daryti.*

Bejausmė. Čia tai aš jau pažengusi toliau, nei reikia. Pasikalbėjusi su Mile ir sutikusi imtis darbo, griežtai su savimi pasišnekėjau.

3. Neprabilk, jei tavę nekalbina. *Esi ten tam, kad atrodytum daili ir kerinti, kai to reikia. Prieš bet kurį visuomeninį ar darbinį renginį pasikalbėk su klientu apie jo poreikius – turite susitarti dėl tavo pareigų.*

Man kiek? Penkeri? Būk lėlė Barbė. Supratau. Ganėtinai lengva.

4. Visuomet būk prieinama. *Jei klientas nori likti namie, tu liksi su juo. Elkis pagarbiai, nepamiršk gerų manierų ir leiskis vadovaujama kliento. Jei jam norisi draugijos, galima pasiūlyti pasiglaustyti. Seksas neprivalomas.*

Ji nori, kad glaustyčiausi su klientu, kai tam norėsis dulkintis? Nusikvatojau balsu. Tatai bus įdomus šuolis. „Sveiks, vyruti. Nori su manim pasiglaustyti?“ Prunkštelėjau ir skaičiau toliau.

5. Seksas su klientais į sutartį neįtrauktas. *Jei nuspręsi užmegzti seksualinius santykius, tai bus tavo pačios pasirinkimas ir „Rinktinių palydovių“ firma už tai atsakomybės neprisiims. Tačiau*

mes visų savo merginų reikalaujame vartoti kurios nors rūšies kontracepciją, ir tai turi būti galima bet kada įrodyti. Gali būti pareikalauta kraujo tyrimo.

Iš kur ji traukia šitą mėšlą? Nagi, rimtai? Kas norėtų pastoti nuo ką tik sutikto ir nemylimo vyro? Ak taip, turtingi vyrai, kvailos moterys. Katastrofiškas derinukas. Na, aš nesu viena iš tų moterų. Kai tik tėtis bus saugus, o jo skola išmokėta, grįšiu prie savo gyvenimo. Kad ir kas tai būtų.

Dirstelėjusi į laikrodį suvokiau, kad laikas važiuoti. Milė norėjo, kad vykčiau vienu iš jos limuzinų, tačiau aš patikinau su klientu susitiksianti pati. Tai buvo vienintelė mano sąlyga. Jei šis pirmasis reikalas išdegs, kitąsyk mažiau spyriosiuos ir leisiu klientams patiems mane pasiimti. O kol kas jaučiausi velniškai įtari ir ketinau važiuoti motociklu, nors pažadėjau tetai išsikviesti taksi. Ji juk vis tiek nesužinos.

Užsitempusi seksualiausius juodus džinsus ir prigludusius juodus tinklinius marškinėlius, dar užsimečiau trumputį odinį švarkelį ir apsiaviau kelius siekiančius zomšinius aulinius. Žinojau, kad pamačiusi šitą apdarą Milė mane pribaigtų, tačiau man reikėjo kuo nors apstulbinti šitą Vestoną Čarlzą Čaningą *trečiąjį*, kad prieš laisva valia sutikdama palaikyti jam draugiją ateinančias keturias savaites išsiaiškinčiau, kas jis per vienas.

Galų gale gavau žinutę. Išsiųsta iš nežinomo numerio.

Kam: Mijai Sonders

Nuo: Numeris nežinomas

Nekantrauju su tavimi susitikti. Matadoro paplūdimys. Susirask betoninius laiptus, vedančius prie jūros. Netrukus pasimatysime.

Paslaptinga. Jis nori susitikti su manim paplūdimyje aštuntą ryto? Pamačiusi, kad jau septynios, greitosiomis pasičiupau išmanųjį ir „Siri“ programėlėje įvedžiau maršruto užklausą. Automatinis

kompiuterio balsas surado man paplūdimį ir parodė, kad jis yra už šešeto mylių į šiaurės vakarus nuo Malibu. Veikiausiai netoli jo namų, mat nuo mano butuko Los Andželo centre motociklu reikės važiuoti gerą valandą. Mano butukas buvo ne kažin koks – vos keliasdešimt kvadratinių metrų erdvės, kur už penkiasdešimt žalių pirktas dėvėtas ant grindų tiesiamas čiužinys atstojo ir sofą, ir lovą, – tačiau aš galėjau sau leisti tik tiek. Apsidairiusi nutariau, kad padariau iš jo namus – tiek, kiek įstengiau. Sienos buvo dažytos ramia smėlio spalva, ir nors įvairūs baldai nederėjo vieni prie kitų, visuma išėjo vykusi.

Tai buvo pirmieji namai, kuriuos galėjau pavadinti savais. Ir privalėjau juos palikti. Nuo mažyčio virtuvės ruošos stalo pagriebiau butelį vandens ir šliūkštelėjau likučius į ten pat stovintį vienintelio augalo – bambuko – vazoną. Tai buvo graudokas bandymas gyventi „žaliau", tačiau šitas augalas turėjo nešti sėkmę. Tikiuosi, jis ištvers. Kai persimetusi kuprinę per petį su šalmu rankoje išėjau pro duris, suvokiau, kiek daug bendra mudu turime. Tikrai vyliausi, kad aš irgi išgyvensiu šį išsiskyrimą.

****

Siuzė slystelėjusi sustojo prieš pat metalinę tvorelę, besibaigiančią ties uolėtu skardžiu, palei žemę pažiro palaidas žvirgždas ir akmenys. Iš šios stovėjimo aikštelės buvo aiškiai matyti betoniniai laiptai, kurių ieškojau išilgai pakrantės. Šis paplūdimio ruožas buvo neilgas ir nuošalus. Vėsų pirmadienio rytą aikštelėje testovėjo vienas automobilis. Veikiausiai todėl, kad normalūs žmonės šiokiadieniais aštuntą ryto dirba. Neįsivaizdavau, ką manyti apie susitikimą su savo partneriu šičia, tačiau apskritai prislėgta dėl to nesijaučiau. Reginys buvo neįtikėtinas, paplūdimys gniaužė kvapą. Mėlynos bangos skubėjo į krantą, pasipuošusios baltais putų debesėliais, o šie išsisklaidydavo ore vilnims sudužus į smėlį. Tiesą sakant, nuo tada, kai prieš pusmetį persikėliau čia,

paplūdimyje lankiausi vos keletą kartų. Daugiausia laiko praleidau bandydama prasimušti į aktorystės pasaulį. Vieta neturėjo reikšmės. Man tiesiog reikėjo išsigauti velniop iš dykumos. Vandenynas ničniekuo nepriminė sauso Vegaso karščio ir toji prieš-prieša savotiškai guodė.

Vandenyje vieniša figūra čiuožė banglente. Žiūrėjau, kaip tas vyras pagauna kiekvieną bangą lyg profesionalas ir nardina ilgą geltoną banglentę sulig vilnių ritmu. Permečiau akimis paplūdimį, tačiau jokio kito žmogaus nepastebėjau. Stovėjimo aikštelėje daugiau mašinų nebuvo – tik visureigis ir mano motociklas. *Gal jis dar nepasirodė?*

Dar kelias akimirkas žiūrėjau į banglentininką, kol šis nučiuožė vilnimi iki pat smėlio pakraščio. Nušoko taip, tarsi banglentė būtų švelniai stumtelėjusi jį į krantą. Šitokia pusiausvyra ir jėga – veikiausiai užsiima tuo jau seniai. Gal net moko čiuožti kitus šitame paplūdimyje, nors jokio pastato dykame žemės plote nebuvo matyti. Vyras papurtė plaukus ir atsisegė nuo kulkšnies prie banglentės pritvirtintą dirželį. Iš čia jo bruožų įžiūrėti neįstengiau. Tartum sulėtintame filme jis pažvelgė mano pusėn. Veido matyti negalėjo, mat tebemūvėjau šalmą. Kilstelėjau antveidį, kad galėčiau geriau įsižiūrėti, ir stebėjau, kaip jis atsisega kostiumą ir apnuogina šlapius, stambius, įdegusius raumenis. Ištraukęs abi rankas paliko kostiumą karoti nuo liemens ir viena ranka pakėlęs banglentę ristele pasileido paplūdimiu į viršų.

Visiškai ir neatsispiriamai pakerėta žiūrėjau, kaip jis juda aukštyn. Akims banglentininkas buvo tikras džiaugsmas. Suteikė visiškai naują prasmę frazei „gražus pažiūrėti“. Jam artinantis buvo vis aiškiau matyti keturkampiai krūtinės raumenys ir stangrus pilvo presas. Žavingos V formos žemyn besidriekiantis seksualus odos ruožas buvo pramaišiui nusėtas smilčių ir jūros vandens. Ėmiau spėlioti, kokio skonio ta oda. Sūri nuo vandenyno, su prigimtinio jo paties skonio pėdsakais.

Jam kopiant laiptais į aikštelę kūną man užliejo šiluma. Ausyse ėmė dunksėti, dingojosi, kad ankštame šalme riaumoja ir vandenynas. Kaip tada, kai sėdi automobilyje uždarytais langais ir kas nors vieną praveria. Tave akimirksniu užplūsta tas iškreiptas garsas, persmelkiantis ausis, trenkiantis į jų būgnelius.

Lėtai nusitraukiau šalmą ir atlošiau galvą, kad iš ankštų gniaužtų išvaduoti plaukai plaikstytųsi laisvai. Kai mano lauktas vyras stabtelėjo laiptų viršuje ir įsispoksojo, giliai įkvėpiau. Jo žvilgsnis buvo... skvarbus, geidulingas. Stambūs vandens lašai nuo jo plaukų varvėjo ant plačių pečių ir ritosi žemyn krūtine, tartum išskaptuota pačių dievų.

Jis nudelbė mane nuo aulinių iki krūtinės, tada galiausiai pažvelgė į akis.

– Koks malonus netikėtumas, – išsišiepė.

– Aha, netikėtumas, – apsilaižiau ūmai išdžiūvusias lūpas ir prikandau apatinę.

Jis grakščiai nužingsniavo prie pilko keturiais ratais varomo „Jeep Wrangler“. Tai buvo nebrangus automobilis, nors atrodė ganėtinai geros būklės. Neturėjo stogo – turbūt todėl, kad savininkui nebūtų vargo į galą švystelėti banglentę. *Ar tie daiktai lengvi?* Aš taip nemaniau, tačiau jo rankose banglentė atrodė lyg plunksnelė. Įsitempę rankų raumenys sutrūkčiojo, kai dėjo banglentę į vietą, ir mano poros ėmė dilgčioti užplūdus jaudulio šuorui.

– Tu Mija? – paklausė jis, kai nulipau nuo motociklo ir atžingsniavau prie jo, tyčia stengdamasi smarkiau siūbuoti klubais. Regis, žvilgsniu glostant mano figūrą jo akyse sublykčiojo patenkinta kibirkštėlė.

– Tai aš. Tu Vestonas Čarlzas Čaningas trečiasis? – pakėliau tris pirštus ir įsisprendžiau į šoną.

Jis sukikeno ir atsirėmęs į visureigį leido man atviriau pasigėrėti nuoga savo krūtine. Po galais, jis gražus. Žalios akys, žvelgiančios į maniškes, buvo tamsios.

– Trečiasis, – sutiko jis, mėgdžiodamas mano gestą. – Draugai mane vadina Vesu, – reikšmingai pridūrė.

– Ar aš tavo draugė? – paklausiau neva susidrovėjusi.

– Tegaliu tikėtis, panele Mija, – jis mirktelėjo, apsigręžė ir pasikuitė visureigio gale. Išsitraukė baltus marškinėlius ir spėriai užsitempęs juos per galvą prisidengė dailų kūną. Vos nepadėkojau, kad atitraukė mano dėmesį. Bukaprotė Barbė kaipmat prasmego ir vėl pasirodė protingoji Mija.

– Pasirengusi važiuoti?

– Muziką užsakai tu. Sakyk, kur ir kada, – pasiūliau.

Vesas apsilaižė lūpas, vėl mane nužvelgė, nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Pasiūlyčiau tave pavėžėti, bet, rodos, pati esi ratuota.

– Tas tai taip. Seksiu tau iš paskos.

****

Kol grįžome į jo namus Malibu, sutvardžiau geismą, nors suvokiau – nedaug tereikėtų, kad vėl įsiaudrinčiau. Jo namų vartai atsivėrė, ir aš sekiau iš paskos siauru įviju keliuku, kol jis sustojo priešais namą, panėšėjantį į tokius, kokius gali išvysti kalnuose. Rąstine trobele nepavadinsi, tačiau pastatytas iš didžiulių akmenų pramaišiui su medžiu. Iš visų pusių jį supo vešli žaluma, tad jauteisi tartum slaptame sodo prieglobstyje.

Nusitraukiau šalmą ir stvėrusi kuprinę nusekiau jį akmeniniais laiptais. Durys nė nebuvo užrakintos. Matyt, kai gyveni Malibu ir turi aukštus vartus bei tvorą, juosiančius tavo nuosavybę, pernelyg nesijaudini dėl saugumo. Gal jis turi apsaugininkų.

Mudu įėjome į milžinišką kambarį aukštomis lubomis, kur tamsios medinės sijos susiėjo per patį vidurį. Visos didžiulės erdvės grindys buvo išklotos sodriaspalvėmis vyšnios medžio lentomis. Tamsūs rūdžių spalvos kilimai buvo patiesti prie ištaigingų tamsiai

raudonų sofų – šios atrodė ganėtinai minkštos, kad galėtum įsibėgėjęs ant jų stryktelėti. Kambarys buvo šviesus ir erdvus, įrėmintas langų. Didžiulis namų kino centras užėmė visą kokių septyniolikos metrų ilgio sieną. Lentynose ir keturkampėse nišose buvo išdėliotos knygos ir daugybė įvairių vaizdadiskių. Sienos ištisai nukabintos ryškiaspalviais gobelenais. Kur pažvelgęs regėjai augalus ir meno kūrinius. Iš bebaigiančio trečią dešimtį ar vos įkopusio į ketvirtą vyro nieko panašaus nesitikėjau. Mintyse sau tariau, kad reikia sužinoti jo amžių ir profesiją. Veikiausiai labai protingas arba gerai apsirūpinęs, jei turi šitiek gėrybių.

– Šita vieta neįtikėtina, – tariau, patraukiau prie atvirų stiklinių durų ir žengiau į medinį balkoną su kaltinės geležies turėklais. Čia vėrėsi vaizdas į kalnų grandines ir atviras lygumas, besidriekiančias iki pat horizonto. Gyvendama Los Andželo centre gavau nedaug progų pasigrožėti Pietų Kalifornija taip kaip čia.

Vesas nusišypsojo ir suspaudė man ranką. Jo paties ranka buvo šilta ir švelni. Jauki.

– Eikš. Parodysiu, kas mane šičia priviliojo, – trūktelėjo mane sekti balkonu iš paskos už didelio namo.

Kai galiausiai pasiekėme kitą namą supančios verandos pusę, reginys užgniaužė man kvapą.

– O Viešpatie, – sukuždėjau visiškai apstulbusi.

Jo ranka stipriau suspaudė maniškę, ir jaudulio šuoras nutvilkė sprandą. Priešais mane niekieno neužstojamas plytėjo Ramusis vandenynas. Jis supo ištisą pusę namo. Vesas pasilenkė arčiau ir pirštu rodydamas į smėlėtą ruožą prie uolų sušnabždėjo:

– Čia El Matadoro paplūdimys, – ištarė jis taip arti, kad skruosto oda pajutau jo kvapą. Iš čia kone galėjau matyti, kur jis čiuožė banglente.

– Tai... – pritrūkau žodžių.

– Nuostabu. Žinau, – pasakė jis, tačiau ne pasipūtėlio tonu. Ne, regis, jis gėrė vaizdą su savita nuostaba, ir tai mane stulbino.

Vyras, kuris čia gyveno, matė tai kasdien ir vis dar žavėjosi priešais jį plytinčia dovana. Tuomet suvokiau, kad galbūt apsirikau palaikiusi jį jaunu, apsukriu turtingu vaikiu. Jo akyse atsispindėjo didesnė patirtis, nei būtum galėjęs pamanyti turėdamas omeny jo amžių. Jis sugniaužė man ranką ir nusitempė namo link.

– Parodysiu tau kambarį.

Sekiau įkandin per kelių šimtų kvadratinių metrų ploto namą. Pro šalį skriejo vienas kambarys po kito – bemaž nespėdavau užmesti į juos akies. Atrodė keista, kad jis tebelaiko mano ranką, tačiau nieko nesakiau bijodama, kad ją paleis. Buvo malonu justi šiltą didelę plaštaką savojoje. Teikė globos ir saugumo jausmą, kurio metų metais nebuvau patyrusi.

Vesas nusivedė mane prie dvivėrių durų. Galiausiai paleido mano ranką ir atidarė abi varčias išsyk.

– Ateinančias dvidešimt keturias dienas čia bus tavo namai, – ir man įėjus nusišypsojo.

Baltas kambarys buvo apstatytas baltai. Viskas balta. Baldai, patalynė, net meno kūriniai įvairavo baltais atspalviais – kitų spalvų tebuvo vos truputis. Stulbinanti sodrių ryškių svetainės spalvų priešingybė. Nejučiomis susiraukiau.

– Tau nepatinka? – jo rankos nusviro prie šonų. Paėjėjęs atidarė kitas dvivėres duris. Viduje buvo tiek drabužių, kad nors vežimu vežk, – visokiausių fantastiškų spalvų, audinių ir tekstūrų. Čia jau panašiau. Galėčiau įsikraustyti į spintą. Ji išties didelė. Pirštais perbėgau kabančius drabužius – ant visų tebekarojo etiketės.

– Nuostabu. Ačiū. Kodėl gi tau truputį nepaaiškinus, kam aš čia reikalinga? – paprašiau išėjusi iš drabužinės ir atsisėdusi ant lovos.

Vesas buvo aukštas, stambus, tačiau neįkūnus vyras. Daugiau kaip metro aštuoniasdešimties ir dailiai sudėtas. Turėjo galingą plaukiko kūną – be abejo, daug laiko leido sporto salėje kilnodamas svorius.

Jis įkvėpė ir atrėmęs alkūnę į krėslo ranktūrį pakėlė delną prie smakro.

– Mano motina, – pratarė, lyg tai paaiškintų Visatos paslaptis. Aš kilstelėjau antakį, ir jis papurtė galvą. – Per kelias kitas savaites verslo ir asmeniniais reikalais turiu lankytis visokiuose renginiuose. Į parankę įsikibusi moteris padeda atremti aukštuomenės merginas ir barakudas, kurios dažnai varžosi dėl mano dėmesio, trukdo užmegzti reikiamus ryšius ir išspręsti kitus klausimus.

– Tai tau reikia skydo, kad apsisaugotum nuo grifų? – sukikenau, sukryžiavau kojas, nusitraukiau vieną aulinį batą, ištiesiau kitą koją ir pakartojau tą patį.

Vesas linktelėjo ir įdėmiai žiūrėjo, kaip ištiesiu ir pakrutinu kojinėtus pirštus. Nudelbiau akis ir supratau, kodėl jis ranka užsiėmęs burną – slepia pastangas užgniaužti juoką.

Po auliniais mūvėjau kalėdines kojines. Ilgos – iki kelių, žaliai ir raudonai dryžuotos jos stebeilijo į mane kaip įrodymas, jog ką tik padariau siaubingą stiliaus klaidą. Ką jau kalbėti apie tai, kad buvau tikra, jog apsimovusi itin bjaurias kojines ką tik sulaužiau vieną iš Milės palydovių taisyklių. Prikandau lūpą ir dirstelėjau į Vesą, tačiau jis toliau šypsojosi tarytum katinas, surijęs kanarėlę.

Pavarčiusi akis sumurmėjau:

– Apsirengiau patamsy.

– Akivaizdu, – nusijuokė jis. – Manau, tai miela.

– Miela? Tai lyg mirties nuosprendis, – įsispoksojau į jį primerkusi akis. – Manai, aš miela? Ką gi, pinigų neatgausi, drauguži. Pats sakei, kad aš čia dvidešimt keturioms dienoms. Jokių grąžinimų! – atsistojau ir įsisprendžiau rankomis į šonus.

Jis atsilošė ir sukryžiavo basas pėdas per kulkšnis. Ak, iki šiol neatkreipiau dėmesio į jo pėdas. Ilgos, siauros ir tobulai išpuoselėtos. Prie pėdos kelties laikėsi prikibusios mažytės smiltelės. Geismas, kurį pažabojau ir sugrūdau į slėptuvę, iškišo nosį ir ėmė

įdėmiai žvalgyti priešais sėdintį vyrą. Taip nesąžininga. Seksualios net jo pėdos.

– Atsipalaiduokite, panele Mija. Sakiau, kad mielos tavo kojinės, o ne tu. Ko gero, tu viena iš smarkiausiai pribloškiančio grožio moterų, kokias tik esu turėjęs malonumo išvysti. Laukiu nesulaukiu, kol pamatysiu tave nuogą, – jo lūpose suvirpėjo geidulinga šypsena, akys sublizgo.

Lėtai įkvėpiau ir spoksojau, kaip jis pakyla. Mudu nenuleidome akių vienas nuo kito ir, regis, ilgokai fiksavome vienas kito išraiškos niuansus.

– Ėėė, na, džiaugiuosi, jog manai, kad esu ganėtinai daili šičia būti. Kaip ir sakiau, gavai mane mėnesiui ir... pala... – ūmai suvokiau, ką jis pasakė. – Atsiprašau? Lauki nesulauki, kol pamatysi mane nuogą? – žodžiai sprūdo man iš lūpų kaip palaidas kratinys. – Tai neįtraukta į sutartį...

– Ak, aš puikiai žinau, kas parašyta sutartyje, – priėjęs tarė Vesas, ranka apsivijo man liemenį ir prispaudė prie savęs.

Aiktelėjau, mat man į pilvą įsirėmė plieninis išties didelės stangrios varpos rumbas.

Jis įdėmiai nužvelgė mano veidą ir pasilenkė arčiau, taip arti, kad įkaitusiomis lūpomis galėjau justi jo kvapo dvilksnius.

– Jei man apsinuoginsi, tai ne todėl, kad moku pinigus, – Veso lūpos palytėjo odą man už ausies švelniu, lengvučiu lyg plunksnelė bučiniu. Tebestovėjau kaip įbesta, rankomis ir kojomis sruvo malonumo pliūpsniai, kiekvienas nervas įsitempė, laukdamas kito prisilietimo. Šiurkštus šeriuotas smakras perbraukė švelnų maniškį, ir mano nugara nuvilnijo šiurpuliai, tarp šlaunų plūstelėjo karščio banga. – Nusimesi drabužius, kai būsi pasirengusi. Man nė nereikės prašyti, – sušnabždėjo jis ir ir įspaudė man trumpą bučinį prie pat lūpų kraštelio.

Tada atsitraukė, žalios akys žaižaravo tramdomu geiduliu.

– Turiu padirbėti kabinete. Nesivaržyk – apsidairyk aplink, pasikaitink, paplaukiok baseine. Man tavęs reikės pasirengusios ir vilkinčios kokteilinę suknelę lygiai penktą. Turim eiti verslo pietų, – paskui darsyk spustelėjo man klubą, apsigręžė ir nuėjo. Oda tebejutau menamą jo delno įspaudą.

– Po galais, – pratariau apsvaigusi, mat labai jau ilgam buvau sulaikiusi kvapą. Vos jo lūpos palytėjo man užausį, praradau gebėjimą alsuoti. – Su juo bus bėdų.